

Yarınlar Fora

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 07 Aralık 2024

Yalıtılmış gerçeklerin fedaisi idi zaman ve yanık hecelerin dur ihtarı.

Derken tökezleyen şair nasıl ki şiirin dilemması idi sevgi.

Körkütük heceler yorgun, kulluğunu Rabbine sunan beşer nasıl da umut dolu ve harflerin izdihamı alfabenin soluk teninde saklı yazılmayan her yanılığ ve yangını söndüren suyun telaşı ve işte ateşlenen ve işte geceye sızan ve işte ruhunda saklı mevsimin o devrik nizam.

Gölgeler umarsız.

Ruhlar çelimsiz.

Sözcükler ulaksız.

Havsalamdan taşan beyaz ve o deli mavi...

Maviden bir bülten ve maviden gözleri mevsimin: kara kış olsa bile anılmaz mı baharın ferî?

Tutuk bir dil.

Tutkulu bir nehir.

Taşkınlara mahal veren her zihniyet büründüğü hüzünden de değil mi arınmaya gerek...

Ne hacet ve de rüzgâr?

Salkım saçak ve kindar.

Felekten bir gece değil mi ki feleğin izahında saklı müzmin hüznün tek reçetesi nasıl ki yoldan çıkmamak adına iken tek muradı şairin.

Yanan yer gök yarılması yürek.

Yakut gözlerinde umudun ve işte yerleşik bir cinayet ruh nasıl ki tutkun nutuklar nasıl ki tutuk ve nasıl ki iç içe girmiş her hece her kelime zaaf dolu muhteris bir kara gece en çok da yorgun ve yılığın ve bitik zamanların peşi sıra, erecekmişçesine hidayete ve ermeden nihayete sökülün her düğme aslında tanıdık iken iki yaka ve de bir an evvel gelmek adına yan yana.

Yakarası.

Yaşarası.

Yazılması.

Yangından ilk değil son kurtulan kalemin neşrinde ve nesrinde yazılması bir ferman adeta şiirin cübbesi ve şairin cüssesi neye mi yeterdi sahiden de?

Askıntı duyguların aşına umutların ve açacak goncaların tutuklu kaldığı kadar ve işte racon kesen bir gündün arda kalan solgun ve silik bir iz bir ferman şimdisi yarına dönük iken de zamanın romansında ve yağın komplimanların gölgesinde varsın inzivaya çekilsin şair ve nüktesi ve kırık kaleminden doğacakmışçasına yeni günün çehresi.

Her gün yarın iken.

Yarınlarsa düne muktedir.

Sözcükler kadar kasıntı ve kasıtlı değil elbette verilen yanlış kararların her bir zerresi.

Doğru.

Yalın ve yatkın iken gerçeğe.

Yalan yanlış cevap da vermeden sorulan her soruya.

Yâdından yankılanan bir ses bir nefes ve işte perçemine doğarken gecenin ansızın doğan güneş mademki her yeni gün yeni bir umuda gebe ve de bakaya kalmadan huzur mutluluksa mutlak bir duygudan dahi çok öte.

Zemheride solan kardelen.

Kara toprağın bağrını çelen.

Kanaviçelerle örülü gezegen.

Ve de miadı dolmuş bir zaman atılı aslında atık ruhların afaki yalnızlığı.

Ve çekincelerini uyutan insan çemkirmeden de iblis göle maya çalan hoca sıfatıyla da nutuk atmaya başladı mı bir kere şair...

Hüzün bol keseden.

Ve de öğrenilmiş çaresizlik.

Zıtların erişimi zorların kolayı yalnızlığın fermanı ve dikilesi her sökük kalemse yorgun bir iğne babında ve şair batırırken çuvaldızı kendine elbet denecek son söz baştan da geldi mi dile...

Yarınlar fora ve de duygular.

Gölgelerse başka bir zamanda uyutulduğu ve unutulduğu kadar...

Azadesi gönlün.

Romansı ömrün.

Rölantiye alınmış iken her hayal...

Elbet huzurun ve mutluluğun sertifikası da saklı iken kaderde varsın derdest edilsin şair kederin nemli gözlerinde ufka tam da varacakken ve de sökerken şafak...